

Barns Brev

Skadet af smaa Børn komme til mig! Decr. 10, 13-16.

WITTENBERG & COPPIN, ST. LOUIS

No. 10 }

Oktober 1880

{ 6. Hæft

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Tjener du din Frelser ? (Indsendt.)

"Og det har han gjort Altsammen derfor, at jeg skal være hans Egen som en hynderlig Ting, tjene ham reiskerdig, uskyldig og salig, og stædse i hans Rige leve og regjere med ham."

Saaledes har du, kjære Barn, lært at be-
kjende i Slutningen af den anden Artikel. Men
kommer du ogsaa dette ihu, og over dig sluttigt
deri ? O, hvor lykkelig i Livet og glad i Dø-
den vil du da være !

Men af, hvor faare mange ere ikke de, som
meget tidligt glemme dette og ikke tænke paa,
at Frelseren har kjøbt dem til sin Eiendom og
i Daaben helliget dem til sin Tjeneste og dertil
givet dem sin Hellig Aand. Ja, for mange,
selv døbte Børns Bedkommende, maa det vel
desværre indrømmes, at de aldrig have ret er-
kjendt, at de vare Jesu hynderlige Eiendom,
indviiede til hans Tjeneste ; thi inden de ere
komne saa langt i "Forstand og Skonsomhed,"
at de ret kunde slette disse trostefulde Sandhe-
der, ere de paa Grund af Forældrenes For-
sømmelse og forargelige Exempler bleve frem-
mede for den Gud, de ved Daaben kom i Sam-
fund med, og kunne da derfor heller ikke tjene
ham, spænd de ved Troen paany have lært ham
at kjende.

Der gives ogsaa mange Børn, som blive
underviste om den kjære Frelser og, hvorledes

de skulle tjene ham, og som dog ikke anvende
nogen særdeles Flid paa at tjene ham. Ja der
gives selv mange saadanne tankeløse Børn, som
baade hjemme og i Skolen blive underviste om
Frelserens Kjærlighed til dem og om, hvorle-
des de derfor skulle elske og tjene ham, uden at
de tage det til Hjerte og anvende Flid paa at
efterkomme det. Saadanne Børn bedrøve
saare den kjære Frelser og skade storligen sig
selv. Mange have deres hele senere Liv maat-
tet beklage deres Tankeløshed i deres Barn-
dom, andre, som ere døde i Barndommen, ha-
ve paa Dødsleiet dybt angret, at de ikke mere
troligt have tjent sin Frelser. Om en saa-
dan liden Pige vil jeg da fortælle Eder Lidt,
om det maaste kunde tjene en eller anden af
Eder, kjære Unge, til nogen Estertanke.

Thea Pauline var et af Naturen liv-
ligt, muntret og soieligt Barn. Hun havde
ingen særdeles udpræget Begavelse. Hun var
et almindelig godt, skikkelig Barn. Hun hav-
de et godt Hjem, hvor hun var inderlig elsket
af sine Forældre og yndet af sine Legekamme-
rater ; alle vilde de gjerne have Thea med.
Hun blev efter den Leilighed, som gaves, slit-
tigt holdt i Religionsstolen, hvor hun ogsaa
gjerne gif og lærte sine Lektier. Hun viste vel
ikke nogen særdeles Forsømmelse eller Pige-
gyl-

dighed fremfor de øvrige Børn; men noget særdeles Alvor eller Interesse for de Sandheder, som der lærtes, lagde hun heller ikke for Dagen. En vakker Sangstemme og et godt Gehør var hun begavet med, og hun deltog ogsaa ofte og gjerne i at synge Salmer og aandelige Sange. I at synge stygge Sange og Viser ved jeg aldrig, at hun deltog. Noget stygge Streger ved jeg heller ikke, at hun nogenstunde gjorde sig skyldig i. Noget ondt, uskikkelig Barn var altsaa Thea ikke; men munter, livlig og maatte noget tærføls.

Saa kom Diphteria, denne saa meget frygtede og ødelæggende Børnesygdom, i Rabolaaget. Denne Sygdom har bragt Skræk og Befryngning i saa mangt et Hus, og det kan vel heller ikke være saameget at undres over, da den ofte i meget kort Tid har forvandelt saa mangt et lykkeligt Hjem til en Sorgens Volig. Jeg har selv været Vidne til, at fire Lig ere blevne bragte til Gravens paa en Dag af en og samme Familie. I andre Hjem har denne Sygdom bortrevet lige indtil det dobbelte Antal.

At der i saadanne Tider hersker Uro og Frygt i saamangt et Barns og Moders Hjerte, er saa naturligt. Dette erfor ogsaa Thea og hendes Moder, da denne Sygdom ogsaa indfandt sig i deres Nærhed og krævede sine Døse. De iagttog ikke alene den allerførste Forsigtighed for ikke at udsætte sig for Smitte, hvilket vist er enhver Kristens Pligt for ikke selvforstyldt at paasøre sig Sygdommen og friske Gud; men de søvede i en stadig Skræk, saa længe Sygdommen var i Nærheden, hvilket dog Kristne ikke skulle gjøre, men med et troende "Fader-vor" overgive sig i den himmelske Faders Baretagt, forvissede om, at han vil gjøre Alt vel. Uger gif. Sygdommen syntes at være over. Man vidste ikke af flere Sygdomstilfælde i Nærheden, og troede derfor, at Faren var forbi. Thea og hendes Moder begyndte ogsaa at føle sig trygge. Men se, Natten til Torsdagen den 15de Juli blev Thea syg. Dog tænkte de ikke, at det var Diphteria; thi Sygdommen begyndte ikke saaledes, som de havde hørt, den pleiede at begynde.

Da Røgen tidligt Fredags Morgen blev hentet, sagde han, at det nok var den Sygdom, men at hun havde den ganske let, og at hun uden Bamselighed vilde komme over den. Paa samme Maade ytrede han sig ogsaa baade Lørdag og Søndag, da han besøgte hende. Men "Mennesket spaar, og Gud raa'r", siger Ord-sproget. Røgerne kunne heller ikke altid vide, hvad Gud har besluttet med Hensyn til et Menneskes Liv eller Død.

Thea, som før havde været saa ængstelig for Sygdommen, var nu, efterat hun var bleven syg, ganske rolig; Frygten havde aldeles forladt hende. Hun talte kun lidt; thi Røgen

havde sagt, at hun ikke skulde tale meget. Det saa ud, som om hun havde sine Tanker vendt indad. Hun laa ofte med foldede Hænder og bad i Stillehed. Forældrene holdtes ved Røgens Udsagn nogenstunde beroligede. De pleiede hende nys efter Røgens Forskrift i det Haab, at hun snart skulde komme sig. For Barnets Sjæl blev der draget mindre Omsorg, det vil da sige, af Mennesker. Thi hun havde alligevel den, som trolig pleiede hendes Sjæl, nemlig den værdige Hellig Mand, som er den, der alene kan forklare Jesum i Synderens Hjerte. At Theas Sjæl i disse Dage saaledes af Ham blev pleiet, medens Menneskene kun tænkte paa at pleie Legemet, skulde ogsaa blive aabenbart. Ud paa Eftermiddagen Søndag siger hun, at hun var bedre, og begyndte af egen Drift at tale med sine Forældre og beklagede sin store Syndighed og bad dem bede for sig. Hun bad da Forældrene om Forladelse for Alt, hun havde gjort dem imod, sendte derpaa Hilsen til sine Sødskende med Begjæring om Forladelse, ligesaa til Tjenerne, og da ikke blot dem, som da vare der, men ogsaa til en Tjenestegut, som havde været der for to Aar siden. Da hun blev spurgt om, hvad det var, hvormed hun havde forsyndet sig saa imod dem, sagde hun, at hun havde brugt stygge Ord og taldt dem stygt. Derefter begyndte hun at tale til dem om Jesus og bede dem alle at komme til ham. "O, kommer til Jesus! kommer Allesammen! Vil du ikke komme, Papa og Mama?" Saaledes vedblev hun at trænge ret inderligt ind paa dem, at de dog maatte komme til Jesus.

Kort derefter kom ogsaa Stedets Præst, som havde hørt om Sygdommen, derhen. Hun beklagede ogsaa for ham, at hun var en stor Synder, som havde gjort Gud meget imod; og dog var hun meget rolig og frygtede ikke at dø: "Det vilde nok være bedre at dø end være her," sagde hun. Sit Saligheds Haab grundede hun alene paa Jesu Fortjeneste og troede, at Gud for Kristi Skyld vilde være hende naadig. Om hun blev frisk igjen, saa vilde hun nok tjene Herren troligere, mente hun, end hun hidtil havde gjort, hvortil Præsten bemærkede, at der var saa mange, som mente saa, naar de vare syge, men, naar de bleve friske igjen, blev det saa ofte glemt. "Nei," siger hun med særdeles Eftertryk, "det skal jeg nok aldrig glemme". Sandheder af den anden Artikel og Fader-vor, hvorom Præsten talte med hende, syntes at have en ganske anden Betydning for hende nu, end da hun hørte og fremsagde dem i Skolen. De vare nu bleven til Sandhed for hende og ikke blot udenad lærte Ord. Med stor Inderlighed fremsagde hun Ordene, og Aamen udtaltes med særdeles Eftertryk. Det var henimod Kl. 7, da Præsten forlod hende.

Siden var hin for det meste rolig. Iff af og til hvile lidt. Efter en liden Blund siger hun : "Nu er jeg ganske frisk. Jeg skulde nok ønske at faa leve, for at jeg kunde faa tjene Herren ; jeg har hidtil ikke tjent ham." Moderen, som da var alene med hende, begyndte da at tale med hende, om hun da ikke var villig til at dø og komme til Jesus. "Jo da," siger hun ; "men du vil vel komme, du ogsaa?" Da Moderen ikke strax svarede, begyndte Barnet at trænge ind paa hende. at hun dog maatte love at komme til Jesus. Moderen siger da, at hun nok vilde, men hun var en saa stor Synder, at Jesus vel ikke vilde annamme hende. "Jeg skal bede for dig, at ogsaa du maa faa komme til ham," siger Barnet. Derpaa bad hun paa en meget ensfoldig og barnlig Maade, at baade hun selv og hendes Moder maatte faa komme til Jesus. Derefter siger hun : "Jeg tror, han horte min Bøn!" Disse Ord vare iblandt de sidste, Thea talte herne. Allevædi inden Kl. 9 Søndags Aften den 18de Marts havde hun stille og uden nogen Dødskamp udaanded. Hendes Levedage vare 13½ Aar. Det var ikke Frelserens Villie, at hun skulde blive frisk igjen for med sit Liv at tjene ham, men at hun derimod skulde forherlige ham ved sin Død og gaa ind til Hvilen.

Der blev nu tunge og mørke Dage for Theas Moder, som afsindigt havde hængt sit Hjerte ved dette Barn. Theas Død blev da Midlet, hvorved Herren fik overbevist Moderen om, at hun heller ikke havde tjent sin Frelser, men at hun var en stor Synderinde, som var kommen langt, langt bort fra sin Røgtes Gud. Men at komme tilbage til ham og kaste sig i hans Naades Arme var ikke saa let gjort for Moderen som for Barnet. Hvad hun før Barnets Død havde ytret om sin Syndighed, søgte nu Fristeren for Alvor at gjøre gjældende. Kampen var haard, og det saa i Sandhed mørkt ud i den arme Moders Hjerte. Men den gode Hyrde som søger det Fortabte, stod hende troelig bi og opholdt en Haabets Guist hos hende, saa at hun ikke ganske fortvilede. Han lod hende ogsaa af og til se et Glimt af Lys og smage en Smule af hans Godhed. Blandt de Trøstens Pilber, hvortil hun af sin Sjelesørger blev henvist, var ogsaa vore herlige Paaskesalmer.

Herren fandt og Behag i at velsigne disse Salmers Betragtning for hende, saa at hun deraf øste Lys og Trøst. I Særdeleshed blev følgende Vers hende til stor Hjælp og Trøst og tillige ret hjerte :

"Du for Synden engang døde,
Dermed er min Synd betalt ;
Armod, Usælsked og Møde,
Ja min Sygdom bar du alt ;
Jeg ved dig opreises skal,

Og af Dødens dybe Dal
Skal jeg hvedet øprette,
At min Død kan det forlette.

Opde Jesu, giv mig Raade
Ved din gode Hellig Aand,
At jeg saa min Gang kan raade
Og veiledes ved din Haand,
At jeg ei skal falde hen
Udi Dødens Svælg igjen,
Hvoraf du mig engang rykte,
Der du Døben undertykte!

Nu tør vel ogsaa denne Moder være med at istemme hine Skriftens Ord, hvorover der blev talt ved Theas Grav :

Han haver gjort alle Ting vel ;
baade gjør han, at de Døve høre
og at de Maa løse tale. Marc. 7, 13.

Nu, mine kjære unge Løvere, har jeg givet Eder den lovede lille Skildring af en liden Pige, som paa Dødsleiet sølte bitter Sorg over, at hun ikke havde tjent sin Frelser, som hun skulde, i sine Barneaar, og som derfor ønskede at faa leve for at hun kunde faa Anledning til at tjene ham ; men som heller ikke frygtede for at dø, eftersom hun ved den Hellig Aands Veiledning havde lært at se sig selv som en stor Synder og at ydmyge sig og søge og finde Naade ved Troen paa Jesu Fortjeneste.

Jeg skulde nok endnu have lyst til at tale Noget med Eder om, hvad I heraf i Særdeleshed burde mærke Eder, hvilke Lærdomme I heraf burde drage. Men jeg vil for denne Gang kun alvorsligt bede Eder Allesammen gjøre Eder selv det Spørgsmaal, som I finde anført over dette lille Stykke, som I nu have læst, det nemlig : "Tjener du din Frelser?" Ser da ogsaa vel til, at I finde det rette Svar. Maa du med Thea sige : "Jeg har ikke tjent ham hidtil", — kom da ihu, at du ikke kan dø salig. Gjør saa, som Thea gjorde : ydmyg dig, erkjend, bekjend og afbed din Synd baade hos Gud og de Mennesker, du har syndet imod, saa skal du saa Naade til at tro paa Herren som din Jesus, og da skal du ogsaa faa Kraft til at tjene ham. Saa vil du og kunne dø salig og behøver ikke at frygte for Diphteria eller nogen anden Sygdom, ja ikke engang for Døden eller Helvede ; thi da vil du kunne juble og sige :

"Død ! hvor er din Braad ? Helvede ! hvor er din Seier ? — Gud være Tak, som giver os Seier ved vor Herre Jesum Kristum !"

Ja, Herre Jesu ! du føre os Alle til en saadan salig Ende for dit Navns Skyld !

Farvel da, kjære Børn, for denne Gang !
Om Gud vil, maatte vi endnu træffes.

Minnesota i August 1880.

Robert Raikes.

Robert Raikes, som I her se et Billede af, var født i 1736 og boede som Bogtrykker og Bladudgiver i Gloucester i England. Han betragtes som Søndagskolens Fader og Stifter, og man har baade i England og her i Landet iaar fejret Hundredeaarstfest til Minde om, at han fik Søndagskolen igang i England.

Hermed gik det saa til: I Juni 1780 gik Raikes en Aften hen i den Del af Byen, som mest var beboet af Arbejdsklassen, for at finde en Gartner. Denne traf han ikke hjemme. Medens han ventede paa ham, stilledes et stort Antal Børn sig om ham, gloede paa ham og spottede ham under Larm og Skrig. Da Flokken og Larmen blev større og større, og Raikes udtalte sin Beklæggelse herover til Gartnerens Kone, svarede hun: "Da skulde De være her en Søndag; da er det meget værre og en Bænden og Sværgen, saa man skulde tro, at Helvede ikke var langt borte."

Raikes var en sand Menneskeven, og man havde allerede før kaldt ham "De fattiges Lærer." Grad han hin Aften saa og hørte, drev ham til særskilt om Søndagene at arbejde for Ungdommen og strax leie et Lokale og ansatte Lærere i en Søndagskole. Raikes gik selv om paa Gaderne for at finde Børn og saa dem til Skolen. Om de kom i usle lappede Klæder, gjorde Intet, naar de kun havde rene Hænder og Ansigt og hæmmet Haar. I sit Blad skildrede han Ungdommens Forvildelse og arbejdede med stor Iver for Søndagskolels Op-

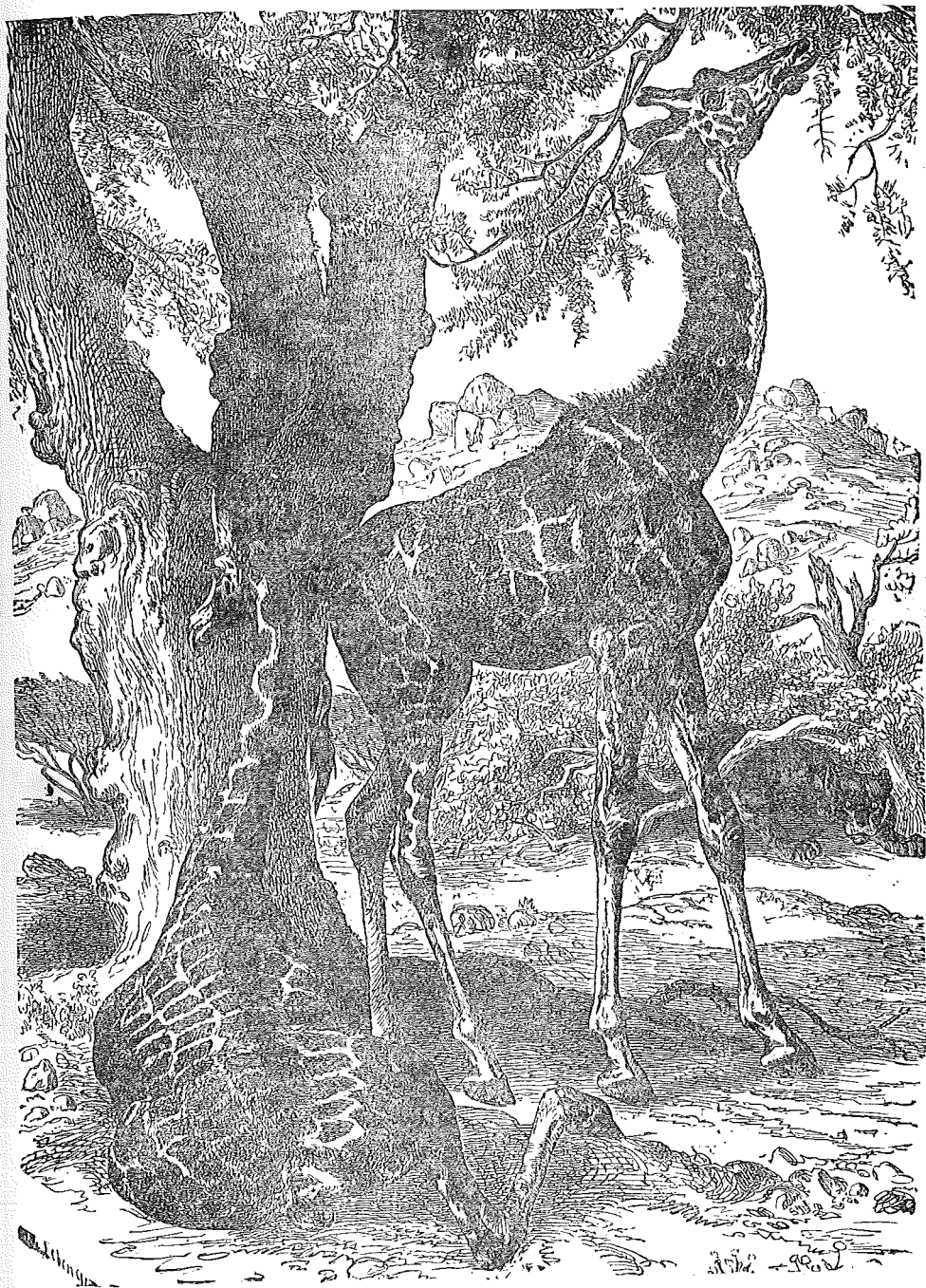
rettelse paa andre Steder. Snart kom saamange Børn til hans Skole, at flere Lokaler maatte leies og flere Lærere ansattes. Da man kom i Penge nød for Lærernes Løn, paatogte flere kristelige Folk sig Undervisningen uden Løn.

Man sporede snart megen Velsignelse af denne Gjærning, og Søndagskoler oprettedes trindt omkring. Allerede i 1791 finde vi flere saadanne her i Amerika. Hvor utilstrækkelig end Søndagskolen er, især naar den skal være Børnernes eneste Religionskole, og naar den drives paa den almindelige Maade uden sand og grundig Undervisning i Kristendommens Hovedsaandheder og uden dygtige og rettroende Lærere, saa har den dog ogsaa i de reformerte Kirker bidraget meget ikke blot til at holde Børnene fra det vilde Liv om Søndagen, men ogsaa til at vække kristelig Sands iblandt dem. Naar den store Masse af Børn her i Landet den hele Uge igjennem gaar i Skole, hvor intet Guds Ord høres, maa vi være glade over, at en stor Del af dem, som ellers ganske vilde vore op som Hedninger, i Søndagskolen dog saa høre Noget af Herrens Ord. Men naar lutherste Forældre sende sine Børn i de mange setteriste Søndagskoler, som her findes, uden at have Syn for det Falske, som her ved Siden af indprentes dem, begaa de stor Synd mod sine Børn. Nettede lutherste Søndagskoler med dygtige Lærere skulle dog ogsaa vi arbejde ivrigt for. Søndagen er dog ogsaa for Børnene den Dag, paa hvilken de særskilt skul-

de holdes til Guds Ord, og som de tidligt skulde lære ret at bruge. I alle de Menigheder, hvor den daglige Menighedsstole kun holdes en Del af Aaret, ville Børnene ved Søndags-

skolen lettere holdes til hele Aaret igjennem at bruge sine Religionsbøger og bevare og forme, hvad de i den daglige Menighedsstole have lært.

Giraffen.

Giraffen er idetviold et af de mærkverdige Dyr. Den er meget forskjellig fra alle andre. Medens dens Hoved og Krop ligner Hestens, ere Hals og Skuldre lig Kamelens, Ørene som Hjortens, Benene som Antilopens, Huden som Pantherens. Dens lange Ben og Hals gjør den meget høi, fra 15 til 19 Fod. Ved Udstillingerne her ses man kun mindre, ikke fuldt udvorne Exemplarer. I de skønne sydafrikaanske Skove, hvor dens Hjem er, tager den sig ganske anderledes ud.

Sædvanligt finder man 6 til 8 af dem i Følge; paa Steder, hvor de finde sig ganske trygge, indtil 30—40 sammen. Dens Gang er langsom; men den kan med sine lange Ben løbe meget hurtigt og har en sjelden Udholdenhed. Dens Høide gjør det meget besværligt for den at æde Græs, hvorfor den især lever af Træernes Blade.

Giraffen er et godmodigt, fredeligt Dyr. Men bliver den angrebet, forstaaer den vel at forsvare sig, ikke med de smaa Horn, der tjene mere til Pryd, men med de lange, senestærke Ben, hvormed den uddeler ret kraftige Slag.

En Fortælling om Keiser Joseph den anden.

Kongeriget Böhmen blev under Keiser Joseph den andens Regjering hjemsogt af en stor Hungersnød. For at gjøre Sit til at afhjælpe Nøden lod Keiseren en stor Mængde Korn og andre Fødemidler føre til Böhmen og reiste derpaa selv til Landet for med egne Dine at se, hvorledes hans Gave blev uddelt, og om Embedsmændene holdt sig hans Forstrifler i saa Henseende efterrettelige. Keiseren holdt meget af at færdes ukjendt mellem sine Underfaatter, fordi han derved fik bedre Leilighed til at se, hvorledes det stod til med dem.

Klædt som Officer og kun ledsaget af en Tjener, forlod han en Dag Prag og red til en liden böhmisk Stad. Foran Borgmesterens Bolig stod der et anseeligt Antal Vogne og Kjærver, alle belæssede med Korn, og rundt om dem igjen stod der tomme Vogne og Bønder med Sælle paa Armene. De ventede længselsfuldt paa, at Uddelingen af Kornet skulde tage sin Begyndelse; men det lod ikke til, at Borgme-

steren behjævede sig om det; thi han lod sig ikke se.

Keiseren bemærkede dette fra Gæstgivergaardens Vinduer og kunde slet ikke forstaa, hvad der var Grunden til denne Tøven. Han traadte endelig ud paa Gaden mellem de Ventende og spurgte en gammel Mand:

"Hvor længe har I ventet paa Kornets Uddeling, gamle Fader?"

"Åh, desværre allerede otte samfulde Timer," svarede Bonden. "Vi og vore Heste staa her og sulte; vi har jo ikke taget Mad eller Foder med, fordi vi mente, at vi snart vilde blive forsynede. Heller ikke Byens egen Befolkning har endnu faaet Noget."

"Hvorfor deler man da ikke ud til Jer?"

"Hr. Borgmestren har stort Selskab," sagde Bonden, og trak paa Skuldren. "Han vil ikke forstyrres af os."

Keiserens Vilje vakktes ved Bondens Ord; han knappede sin Officersfrakke tæt sammen og traadte ind i Borgmestrens Hus. En Fuldmægtig kom ham imøde og spurgte, hvad han ønskede.

"Meld mig hos Hr. Borgmestren," sagde Keiseren.

"Hr. Borgmestren vil i Dag være usforstyrret," svarede Fuldmægtigen tøvende.

"Jeg maa tale med ham," vedblev Keiseren i en bestemt Tone. "Meld dette til ham!"

Fuldmægtigen førte ham ind i Kontoret og forlod ham derpaa for at efterkomme hans Forlangende. Det varede meget længe, før Borgmestren lod sig se; endelig kom han da, høist ærgerlig over at være bleven forstyrret, traadte hovmodig hen foran Keiseren og spurgte ham:

"Hvem er De?"

"En Officer i Keiserens Tjeneste," svarede Keiseren høfligt.

"Saa — aa! Hvormed kan jeg tjene Dem? hvad vil De?"

"Jeg vil blot forlange, at De affærdiger de fattige, som staa der ude, og uddeler de Levnetsmidler til dem, Keiseren har sendt. De har jo allerede ventet otte Timer."

"Det kommer ikke Dem ved," raabte Borgmestren vredt. "Bønderne kan vente, til jeg faar Tid; jeg vil ikke lade mig forstyrre i min Fornøielse af dem!"

"Dette Timer," vedlev Keiseren jagtmodig, "er en forfærdelig lang Tid for den, der hung-
rer. Folkene har desuden en lang Vej hjem,
og deres Familier vente dem med længsel."

"Jeg spørger Dem, hvad kommer Bønderne
Dem ved?"

Keiseren undertrykte sin opblussende Bredde
og sagde beskedent:

"Man maa dog være menneskelig, Hr. Borg-
mester, og ikke uden Grund forøge Folkenes
Nød. Det er en sand Kval at sulste, naar man
ser Overflod tæt ved sig."

"Spar Deres gode Værdomme," svarede
Borgmestren, der bestandig blev mere vred,
"indtil man forlanger dem. Jeg ved, hvad
jeg har at gjøre!"

"Men hvad skal det da blive til med de staf-
kels hungrige Mennesker, som venter paa Lev-
netsmidler?"

Borgmestren vendte ham Ryggen og sagde,
idet han gik hen imod Døren:

"Sørg De blot for Deres egne Anliggender
og bland Dem ikke i mine! Mærk Dem det!"

"Holdt!" raabte Keiseren, hvis Taalmodig-
hed nu var til Ende. Han rev Overfrakten
op, viste Borgmestren den keiserlige Stjerne
paa sit Bryst og traadte med et rask Skridt hen
til ham.

"Jeg er Keiseren! Jeg vil lære Dem, hvad
det sømmer sig! De er paa Stedet affat fra
Deres Embede!"

Dg idet han vendte sig til Fuldmægtigen,
der havde betragtet de fattige med medlidende
Dine, hvilket ingenlunde var undgaaet Keise-
rens skarpe Blik, sagde han:

"De er Borgmester! Giv hurtigt Folkene
deres Levnetsmidler og agt paa den Være, som
denne Samtale har givet Dem. De ved nu
af min egen Mund, hvorledes jeg vil, at mine
Underfaatter skulle behandles!"

Han vendte sig og gik, og Folket, som havde
været Vidne til det hele Optrin, tiljublede den
ædle Keiser. Den nye Borgmester opfyldte
saa hurtigt som muligt Keiserens Vilje, og
snart efter drog Bønderne glade tilbage til sine
Hjem med fyldte Kornkæffe.

Den affatte Borgmester vaklede tilbage til sit
Selskab, der opløste sig i Forvirring. Hans
haardhjertebe Egenfærlighed havde faaet sin
fortjente Løn.

E. Hemmingen.

Bjørnen og Bierne.

(Efter Dinter.)

Langt borte herfra i Polens Stov
En bister Bjørn gik paa Honning-Rov;
Han satte sin Næse høit i Luft
Dg snusede efter den Honningdugt,
Dg førend Biernes lille Trop
Det mærkede, krob han i Træet op,
Dg græsfuld følt han brummede,
Mens Bierne angstelig summede.

"J usle Smaakræ," saa lod hans Ord,
"Nu dække med Honning J slug mit Bord,
Hvis ikke — da oder jeg Ederes Hjem!"
Han brummede og stak Smunden frem.
"Nei, Bjørn, vor Honning du ei kan faa;
Thi den er samlet til vore Smaa,
Dg hvis du ikke er skiffelig,
Saa ville vi alle stifte dig."

Da brummede Bjørnen i Hu saa gram,
Da summede Bierne, stungne ham
Paa Næse, Tunge og Dre — fort
Med Slam maatte Bamsen flygte bort;
Men følt han brummede: Brum, brum,
brum!

Dg Bierne summede: Sum, sum, sum!
Hr. Nalle flyede med Rø og Bærk,
Thi Enighed gjør den Svage stærk.
E. Hemmingen.

Du iler mod Døden.

Man har regnet ud, at omtrent 1300 Mil-
lioner Mennesker bo paa den hele Jord, og at
der mellem hvert 30te og 40de Aar opkommer
en ny Slægt. Altsaa dø paa mindre end 40
Aar 1300 Millioner Mennesker og saaledes

hvert Aar omtrent 30 Millioner,

hver Dag 86,400,

hver Time 3,600,

hvert Minut 60

og hvert Sekund 1 Menneske.

Hvilket Sekund skal vel blive dit sidste?
Salme 90, 12.

Imorgen.

Den Gjerrige siger: "Imorgen vil jeg give."

Den Døvne siger: "Imorgen vil jeg arbejde og være flittig."

Synderen siger: "Imorgen vil jeg omvende mig."

Men "Veien til Helvede er belagt med gode Forsætter." Der er Ingen fortabt, som ikke har gjort mange gode Forsætter og Løfter. Men hvad hjælper det ham? I dag, strax, uden Opfattelse skulle vi gjøre det Gode. Nat- ten kommer, da Ingen kan arbejde.

Livet en Skolegang.

Denne Verden, skriver en kristelig Forsætter, ligner en Skole, hvor Herren opdrager sine Børn og hvor Han mangen Gang giver vanskelige Lektier. Af disse ere de i "Tro" og "Aaalmødighed" maasse de allervanskeligste.

Før nogle Aar siden sendte jeg min lille Søn til en Opdragelsesanstalt langt borte fra Hjemmet. Tugten og Ordenen der var ingenlunde strengere end i de fleste andre, men den stakkels Dreng, der var vant til et godt og lykkeligt Hjem, søgte sig meget utilfreds i Anstalten og skrev allerede i det første Brev: "Kjære Fader, tag mig hjem, tag mig hjem!" "Hvad bør jeg gjøre," tænkte jeg, "og hvad er bedst for Drengen? Han maa glemme Skolen, og tager jeg ham nu hjem, bliver det blot desto værre for ham at reise tilbage igjen." Jeg skrev derfor et opmuntrende Brev til ham og lod ham saa glemme de Prøvelser, som enhver Skolegut har at vente, og, da han omfiden efter endt Læretid kom hjem igjen, forstod baade han og jeg, at jeg havde handlet rigtigt.

Jeg har siden mange Gange, naar Livets Sorger og Prøvelser har gjort mig træt og faaet mig til at raabe til min himmelske Fader: "Tag mig hjem, tag mig hjem!" mindet mig selv om denne lille Begivenhed. Han har ladet, som om Han ikke hørte min utaalmødige Raaben; thi Han har søgt mit virkelige Gavn og Bedste, og jeg har senere faaet desto større Anledning til at talke Ham.

Gaade.

Det Sidste er en Fugl, en Fugl det Hele. Dg Fugle er de første toende Dele, Dg stor Respekt af dem det Hele vides, Fordi de vil saa nodig af det spises.

S—r.

Oplysning paa Gaaden i No. 8:

At saa "R o" er tidt den Gamles Lykke, Dg at "f e", det ønsker du, min Ven. Skjønne "R o s e," du er Sminrens Smykke, Dg til Vinter dufter du igjen.

Oplysning paa Regnegaaden i No. 8:

25 Soldater vare oprindelig indsatte til Arvinger.

Rigtig opløst af J. B. G., Wild Rice, Minn.; C. H., Vestre Beef River; S. J. R., Willmar; A. J., Westford, Wis.; C. S., Zumbrota; N. S. G., Fishers Landing; N. L., Silver Lake.

Til "Børnenes Jubeloffer"

modtaget:

J. Minn. Distrikt: Ved Pastor Mellby fra Sjur Bagnes Børn Anders og Bertine \$0.50 og Hans Paulsens Børn Emilie, William, Alfred og Oluf \$1.00.

J. B. Frich.

"Børneblad",

6te Aargang, 1880.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, som tage Pakter og selv holde Ravneltise over de enkelte Abonnenter, erholde fremdeles følgende Reduktion:

3 Pakter paa fra 5-9 Expl. efter 30 Cts. pr. Ex.
" " 10-40 " 25 "
" " 50 og derover 20 "

Betalingen erlægges forstudvort.

"Børneblad"

indbundet.

"Børneblad" 3die og 4de Aargang, 1877 og 1878 kunne erholde indbundne tilfammen i et Bind portofrit tilsendt for 75 Cts.

"Børneblad", 3die Aargang, 1877, indbundet særskilt, portofrit tilsendt for 40 Cts.
"Børneblad", 2den Aargang, 1876, ligeledes for 40 Cts.

Naar mere end 5 Exempl. tages, og Vedkommende selv betaler Expressomkostninger ved Forsendelsen, gives 20 pCt. Rabat. Af 1ste Aargang havees ikke flere indbundne Expl.

J. B. Frich,

Dr. 151, La Crosse, Wis.